

429

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1992 r.

w sprawie służby zastępczej.

Na podstawie art. 193 ust. 1 pkt 1, 2, 5 i ust. 4 oraz art. 199 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16, Nr 40, poz. 174 i Nr 54, poz. 254) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Przepisy art. 38, 87, 91, 93, 189, 191, 192, 193 i 196 ustawy, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16, Nr 40, poz. 174 i Nr 54, poz. 254).

2. Czynności przewidziane w rozporządzeniu dla wojskowego komendanta uzupełnień wykonuje wojskowy komendant uzupełnień właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego (zamieszkania) lub pobytu czasowego trwającego ponad dwa miesiące poborowego skierowanego do służby zastępczej.

Rozdział 2

Tryb kierowania poborowych do służby zastępczej i zawieranie umów z zakładami pracy

§ 2. Wojewodowie, na podstawie ostatecznych orzeczeń komisji poborowych, przekazują Ministrowi Pracy i Polityki Socjalnej informacje o liczbie poborowych, których wnioski o skierowanie do służby zastępczej zostały rozpatrzone pozytywnie, z wyszczególnieniem ich wykształcenia i zawodu.

§ 3. Wojewodowie zawierają z określonymi przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej zakładami pracy lub podmiotami określonymi w art. 189 ust. 3 i 4 ustawy umowy o wykonanie pracy przez poborowych, które w szczególności powinny określać:

- 1) zobowiązanie zakładu pracy do przyjęcia poborowego i zapewnienia mu warunków wykonywania wskazanego rodzaju pracy oraz do wypłacania świadczeń, o których mowa w art. 193 ustawy,
- 2) liczbę poborowych, których przyjmie zakład pracy,
- 3) warunki odstąpienia od umowy.

§ 4. 1. Karta skierowania, o której mowa w art. 191 ust. 3 ustawy, nakłada na poborowego obowiązek stawienia się do służby w określonym dniu we wskazanym zakładzie pracy.

2. O skierowaniu poborowego wojewoda powiadamia kierownika zakładu pracy, w którym poborowy ma odbywać służbę zastępczą, oraz wojskowego komendanta uzupełnień, a także Ministra Pracy i Polityki Socjalnej.

§ 5. 1. W karcie skierowania poborowego do służby zastępczej nie można ustalić późniejszego terminu stawie-

nia się do służby niż dzień trzydziesty grudnia roku kalendarzowego, w którym poborowy kończy dwadzieścia osiem lat, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Poborowy, który jest absolwentem szkoły wyższej w rozumieniu art. 91 ustawy, może być skierowany do służby zastępczej nie później niż w ciągu osiemnastu miesięcy od dnia, w którym stał się absolwentem, a jeżeli skierowanie w tym terminie nie nastąpiło z przyczyn określonych w art. 93 ust. 2 ustawy — w ciągu następnych osiemnastu miesięcy.

§ 6. Wojewoda, który skierował poborowego do służby zastępczej, zapewnia mu bezpłatny przejazd z miejsca jego pobytu stałego lub pobytu czasowego trwającego ponad dwa miesiące do miejscowości, w której ma odbywać służbę.

§ 7. Poborowy skierowany do odbywania służby zastępczej, przeciwko któremu toczy się postępowanie karne, może odbywać tę służbę, jeżeli nie zastosowano względem niego tymczasowego aresztowania albo dozoru Policji.

§ 8. 1. Doręczenie poborowemu karty skierowania następuje w sposób określony w Kodeksie postępowania administracyjnego.

2. W stosunku do poborowego, który uchyla się od potwierdzenia doręczenia mu karty skierowania do służby zastępczej, właściwy wojewoda może wystąpić do wojewódzkiej komisji poborowej o uchylenie skierowania do służby zastępczej.

3. Od orzeczenia wojewódzkiej komisji poborowej, o którym mowa w art. 38 ust. 2 pkt 3 ustawy, przysługuje poborowemu i wojewodzie odwołanie do Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na ogólnych zasadach.

§ 9. 1. Dniem rozpoczęcia odbywania służby zastępczej przez poborowego jest dzień, w którym stawiał się on w zakładzie pracy do odbycia tej służby.

2. Kierownik zakładu pracy, do którego stawiał się poborowy w celu odbycia służby zastępczej:

- 1) dokonuje w dowodzie osobistym poborowego wpisu o rozpoczęciu przez niego odbywania służby zastępczej,
- 2) zawiadamia o powyższym wojewodę oraz wojskowego komendanta uzupełnień,
- 3) przekazuje wojskowemu komendantowi uzupełnień książeczkę wojskową w celu dokonania odpowiednich wpisów,
- 4) powierza poborowemu, uwzględniając jego kwalifikacje i predyspozycje, wykonywanie pracy po przeszkoleniu go w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych,
- 5) zapoznaje poborowego z obowiązującym w zakładzie regulaminem pracy i aktualnymi przepisami dotyczącymi odbywania służby zastępczej.

§ 10. 1. Niestawienie się poborowego w wyznaczonym terminie do odbycia służby zastępczej jest usprawiedliwione, jeżeli nie mógł on stawić się w terminie z powodu:

- 1) obłożnej choroby, stwierdzonej właściwym zaświadczeniem lekarskim zakładu opieki zdrowotnej,
- 2) nadzwyczajnych okoliczności (jak na przykład śmierci najbliższego członka rodziny, katastrofy, klęski żywiołowej itp.), potwierdzonych zaświadczeniem wydanym przez wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) właściwego ze względu na miejsce zamieszkania poborowego.

2. O niemożności stawienia się w wyznaczonym terminie do odbycia służby zastępczej poborowy powinien niezwłocznie zawiadomić zakład pracy.

3. Poborowy z chwilą ustania przyczyny uniemożliwiającej mu stawienie się do służby zastępczej w określonym terminie ma obowiązek niezwłocznego przybycia do zakładu pracy i złożenia odpowiedniego zaświadczenia uzasadniającego przyczynę jego spóźnienia do służby.

4. Kierownik zakładu pracy może uznać za usprawiedliwione opóźnienie stawienia się do odbycia służby zastępczej, nie przekraczające dwóch dni, w szczególności uzasadnionych wypadkach, innych niż określone w ust. 1.

§ 11. 1. W razie niestawienia się poborowego w wyznaczonym terminie do odbycia służby zastępczej oraz niezawiadomienia o przyczynie niestawiennictwa, kierownik zakładu pracy zawiadamia niezwłocznie wojewodę, który skierował poborowego do tej służby, oraz właściwego prokuratora rejonowego i wojskowego komendanta uzupełnień.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w § 10 ust. 1 i 3.

Rozdział 3

Zasady przyznawania premii miesięcznych i innych świadczeń poborowym odbywającym służbę zastępczą

§ 12. Wysokość premii miesięcznej oraz zasady jej przyznawania poborowym, wykazującym się wysokim zdyscyplinowaniem i dobrymi wynikami pracy, określa kierownik zakładu pracy, uwzględniając obowiązujący w danym zakładzie pracy regulamin premiowania.

§ 13. 1. Poborowemu, niezależnie od świadczeń określonych w art. 193 ust. 1 ustawy, przysługują od zakładu pracy, w którym odbywa służbę zastępczą:

- 1) bezpłatne posiłki profilaktyczne, regeneracyjne i wzmacniające, jeżeli odbywa służbę na stanowisku, na którym w danym zakładzie przysługują pracownikom takie posiłki,
- 2) bezpłatne bilety na codzienny dojazd do zakładu pracy i z powrotem, z wyjątkiem przypadków, gdy bezpłatny przejazd zapewnia zakład pracy we własnym zakresie,
- 3) zwrot kosztów przejazdu państwowymi środkami komunikacji po zakończeniu służby zastępczej do miejsca jego pobytu w dniu skierowania do służby.

2. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie przysługuje poborowemu w dniach wolnych od pracy oraz za czas urlopów i zwolnień od pracy.

3. Bezpłatne zakwaterowanie, o którym mowa w art. 193 ust. 1 pkt 2 ustawy, przysługuje, gdy czas dojazdu publicznymi środkami komunikacji przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, przekracza w obie strony dwie godziny, licząc od stacji (przystanku) najbliższego miejsca pełnienia służby przez poborowego do stacji (przystanku) najbliższego miejsca zamieszkania. Do czasu tego nie wlicza się dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której poborowy dojeżdża, oraz miejscowości, gdzie znajduje się siedziba zakładu, w którym poborowy odbywa służbę zastępczą.

4. W razie czasowego wykonywania pracy poza siedzibą zakładu pracy (w innej miejscowości), poborowemu przysługuje od zakładu pracy zwrot kosztów przejazdu i zakwaterowania według zasad określonych w przepisach w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju.

5. Poborowemu wykonującemu prace w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub szczególnie uciążliwych albo w porze nocnej przysługuje dodatek za wykonywanie tych prac na zasadach określonych dla pracowników wykonujących takie same prace w danym zakładzie pracy.

§ 14. W zamian za czas przepracowany ponad ustaloną normę czasu pracy na polecenie kierownika zakładu pracy poborowemu przysługuje, w tym samym wymiarze, czas wolny od pracy.

Rozdział 4

Urlopy

§ 15. 1. Poborowemu przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze dziewięciu dni kalendarzowych w pierwszym roku służby zastępczej i jedenastu w drugim roku służby, a absolwentom szkół wyższych — dziewięciu dni kalendarzowych.

2. W pierwszym roku służby zastępczej zakład pracy udziela poborowemu urlopu wypoczynkowego po odbyciu przez niego co najmniej sześciu miesięcy służby, a absolwentom szkół wyższych — po odbyciu trzech miesięcy.

3. Jeżeli poborowy nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego w całości lub w części z powodu czasowej niezdolności do pracy wskutek choroby, zakład pracy udziela nie wykorzystanego urlopu w terminie późniejszym.

§ 16. Poborowemu, który wykazuje się wysokim zdyscyplinowaniem i dobrymi wynikami pracy, kierownik zakładu pracy może, w drodze wyróżnienia, zwiększyć wymiar urlopu wypoczynkowego, ponad wymiar określony w § 15 ust. 1, o 1—5 dni za dany rok służby.

§ 17. 1. Poborowemu będącemu krwiodawcą przysługuje zwolnienie od pracy w celu oddania krwi oraz na okresowe badania lekarskie, na zasadach jak dla pracowników.

2. Poborowemu przysługuje urlop z tytułu honorowego krwiodawstwa w wymiarze jednego dnia za każde oddane 200 ml krwi.

§ 18. Poborowemu przysługuje zwolnienie od pracy na zasadach określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach obowiązujących w tym zakresie w danym zakładzie pracy.

§ 19. W czasie odbywania służby zastępczej, w zakresie usprawiedliwiania nieobecności lub spóźnień, stosuje się przepisy w sprawie zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i spóźnień do pracy pracowników, obowiązujące w danym zakładzie pracy.

Rozdział 5

Zawieszanie, zwalnianie ze służby zastępczej i kierowanie do odbycia pozostałego okresu tej służby

§ 20. 1. Zawieszenie służby zastępczej, o którym mowa w art. 192 ust. 3 ustawy, może nastąpić na wniosek wojewody, który skierował poborowego do służby, w razie:

- 1) zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn ekonomicznych lub w związku ze zmianami organizacyjnymi, produkcyjnymi albo technologicznymi,
- 2) likwidacji lub upadłości zakładu pracy,
- 3) szczególnie uzasadnionych przypadków losowych.

2. Zawieszenie służby zastępczej, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres do dwunastu miesięcy, jednakże nie może spowodować nieodbycia tej służby.

§ 21. 1. Dniem zwolnienia poborowego ze służby zastępczej jest dzień, w którym upływa okres dwudziestu czterech miesięcy, a dla absolwentów szkół wyższych dziewięć miesięcy tej służby, obliczony z uwzględnieniem przepisu ust. 2.

2. Do okresu odbywania służby zastępczej nie wlicza się okresu:

- 1) tymczasowego aresztowania, chyba że poborowy został uniewinniony lub toczące się przeciwko niemu postępowanie karne zostało umorzone,
- 2) odbywania zasadniczej lub zastępczej kary aresztu,
- 3) zawieszenia służby zastępczej.

3. Do okresu odbywania służby zastępczej nie wlicza się także okresu odbytej służby, w razie uchylecia skierowania do służby zastępczej.

§ 22. 1. Kierownik zakładu pracy, na siedem dni przed terminem zwolnienia poborowych ze służby zastępczej, sporządza wykaz tych poborowych i przesyła go wojskowemu komendantowi uzupełnień.

2. Najpóźniej w ostatnim dniu odbywania służby zastępczej kierownik zakładu pracy:

- 1) dokonuje w dowodach osobistych poborowych wpisu o zakończeniu odbywania służby zastępczej,
- 2) przekazuje książeczki wojskowe poborowych wojskowemu komendantowi uzupełnień,
- 3) zawiadamia wojewodę i wojskowego komendanta uzupełnień o poborowych, którzy przebywają:
 - a) na leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej,
 - b) w areszcie tymczasowym.

3. Wojskowy komendant uzupełnień przynosi do rezerwy poborowych posiadających w dowodach osobistych wpisy, o których mowa w ust. 2 pkt 1, dokonując odpowiednich wpisów w ich wojskowych dokumentach osobistych i ewidencyjnych.

§ 23. Poborowego, który w ostatnim dniu służby zastępczej przebywał na leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej, zwalnia się ze służby w ostatnim dniu ustalonego czasu jej trwania. Kierownik zakładu pracy zawiadamia o tym fakcie kierownika zakładu opieki zdrowotnej, w którym przebywa poborowy, oraz poborowego.

§ 24. 1. W okresie tymczasowego aresztowania poborowemu nie przysługują równoważniki i świadczenia określone w art. 193 ust. 1 ustawy. Jeżeli jednak poborowy zostanie uniewinniony lub toczące się przeciwko niemu postępowanie karne zostało umorzone, za okres tymczasowego aresztowania wypłaca się zaległe równoważniki i świadczenia; nie dotyczy to warunkowego umorzenia postępowania oraz umorzenia postępowania z powodu przedawnienia lub amnestii.

2. Poborowego, względem którego zastosowano tymczasowe aresztowanie, kierownik zakładu pracy zwalnia ze służby zastępczej:

- 1) po upływie trzech miesięcy tymczasowego aresztowania,
- 2) bezpośrednio po tymczasowym aresztowaniu, jeżeli nastąpiło ono po odbyciu przez poborowego służby co najmniej równej okresowi zasadniczej służby wojskowej, a jeżeli jest on absolwentem szkoły wyższej — służby równej okresowi przeszkolenia wojskowego dla absolwentów szkół wyższych.

3. O zwolnieniu poborowego ze służby zastępczej, w wypadkach, o których mowa w ust. 2, kierownik zakładu pracy zawiadamia:

- 1) wojskowego komendanta uzupełnień,
- 2) wojewodę,
- 3) właściwy sąd lub prokuratora.

4. Poborowego, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, wojskowy komendant uzupełnień przynosi do rezerwy.

5. Przepisy § 22 ust. 2 pkt 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 25. 1. Decyzję o zwolnieniu poborowego ze służby zastępczej w przypadkach określonych w art. 87 ust. 2 i 3 ustawy wykonuje właściwy wojewoda za pośrednictwem kierownika zakładu pracy, w którym poborowy odbywa służbę.

2. Przepisy § 22 ust. 2 pkt 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

3. Zasady i tryb uznawania konieczności sprawowania przez poborowych bezpośredniej opieki nad członkiem rodziny, prowadzenia przez nich gospodarstwa rolnego oraz uznawania ich za jedynek żywicieli rodzin, określają odrębne przepisy dotyczące żołnierzy i członków ich rodzin.

§ 26. 1. Poborowego, o którym mowa w art. 196 ust. 3 ustawy, kieruje się do odbycia pozostałego okresu służby zastępczej po ustaniu przyczyn, które uzasadniały zwolnienie go z tej służby. Przepisy § 4 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

2. W sprawach związanych z kierowaniem do odbycia pozostałego okresu służby zastępczej oraz stawianiem się do tej służby stosuje się ponadto przepisy § 5—11 oraz 22—25.

Rozdział 6

Właściwość organów w sprawach związanych ze służbą zastępczą

§ 27. 1. Jeżeli poborowy zaniedbuje swoje obowiązki albo narusza ustalony w zakładzie pracy porządek lub dyscyplinę pracy, kierownik zakładu pracy wymierza poborowemu kary wymienione w Kodeksie pracy.

2. W razie bezskuteczności zastosowania kar, o których mowa w ust. 1, kierownik zakładu pracy może wystąpić do wojewódzkiej komisji poborowej o uchylenie skierowania do służby zastępczej.

§ 28. 1. Na wniosek kierownika zakładu pracy poborowy może być przeniesiony do odbywania służby zastępczej w innym zakładzie pracy, w razie:

- 1) likwidacji stanowiska pracy,
- 2) zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn ekonomicznych lub w związku ze zmianami organizacyjnymi, produkcyjnymi lub technologicznymi,
- 3) likwidacji lub upadłości zakładu pracy,
- 4) stwierdzenia przeciwwskazań do wykonywania określonego rodzaju pracy,
- 5) zmiany miejsca pobytu stałego lub czasowego trwającego ponad dwa miesiące, jeżeli zakład pracy nie zapewnił poborowemu bezpłatnego zakwaterowania i istnieje możliwość zapewnienia poborowemu miejsca pracy w celu kontynuowania służby.

2. Decyzję w sprawie przeniesienia poborowego do innego zakładu pracy podejmuje wojewoda, który skierował poborowego do służby zastępczej. Jeżeli siedziba zakładu pracy, do którego ma być przeniesiony poborowy w celu pełnienia dalszej służby, znajduje się na terenie innego województwa, decyzję w sprawie przeniesienia poborowego podejmuje wojewoda, który skierował poborowego do służby zastępczej, w porozumieniu z wojewodą właściwym ze względu na siedzibę zakładu pracy, gdzie poborowy ma pełnić dalszą służbę zastępczą.

§ 29. 1. Poborowemu, który uzyskał określone kwalifikacje zawodowe w czasie odbywania służby zastępczej, zakład pracy wydaje zaświadczenie stwierdzające uzyskanie tych kwalifikacji.

2. Zakład pracy, na wniosek poborowego, wydaje zaświadczenie stwierdzające okres i rodzaj wykonywanej pracy w czasie odbywania służby zastępczej.

§ 30. 1. Jeżeli poborowy jest niezdolny do pracy z powodu choroby trwającej co najmniej dwadzieścia osiem dni, kierownik zakładu pracy jest obowiązany zawiadomić o tym wojewodę i wojskowego komendanta uzupełnień. Wojskowy komendant uzupełnień kieruje poborowego do rejonowej komisji lekarskiej, a jeżeli komisja ta nie urzęduje — do rejonowej wojskowej komisji lekarskiej, w celu ustalenia zdolności poborowego do czynnej służby wojskowej.

2. Jeżeli poborowy w czasie odbywania służby zachorował lub uległ wypadkowi, a stwierdzone u niego schorzenia lub uraz dają podstawę do zmiany kategorii zdrowia, kierownik zakładu pracy jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić o tym wojewodę i wojskowego komendanta uzupełnień.

3. W razie skierowania poborowego do szpitala lub jego śmierci, zakład pracy zawiadamia o tym niezwłocznie pełnoletniego członka jego najbliższej rodziny.

Rozdział 7

Zasady finansowania świadczeń przysługujących poborowym

§ 31. 1. Poborowemu przysługuje, według jego uznania, od zakładu pracy bezpłatne całodzienne wyżywienie — według norm ustalonych w zakładzie dla pracowników korzystających z wyżywienia zbiorowego — we wszystkie dni kalendarzowe w okresie odbywania służby zastępczej, z wyjątkiem dni, w których jego nieobecność w pracy była nieusprawiedliwiona lub gdy korzystał z bezpłatnego wyżywienia, wydanego przez inny zakład, albo równoważnik pieniężny.

2. Równoważnik pieniężny za wyżywienie przysługuje poborowemu za wszystkie dni, w które przysługuje bezpłatne wyżywienie, w tym za okres urlopu wypoczynkowego i podróży służbowej.

3. W razie gdy poborowy z uzasadnionych przyczyn korzysta tylko z częściowego wyżywienia, należny mu ekwiwalent pieniężny za wyżywienie ustala się przyjmując 50% kwoty równoważnika, o którym mowa w ust. 1, za obiad i po 25% za śniadanie i kolację.

4. Za pierwszy miesiąc odbywania służby zastępczej równoważnik pieniężny za wyżywienie jest wypłacany przez zakład pracy z góry, a za następne miesiące — w terminach wypłaty wynagrodzenia.

§ 32. 1. Poborowemu odbywającemu służbę zastępczą przysługuje od zakładu pracy, w którym pełni służbę, równoważnik pieniężny za ubranie.

2. Zakład pracy wypłaca poborowemu równoważnik pieniężny, o którym mowa w ust. 1, w okresach miesięcznych, w terminie wypłaty wynagrodzenia w zakładzie pracy.

3. Na wniosek poborowego równoważnik pieniężny, o którym mowa w ust. 1, może być wypłacony zaliczkowo z góry, jednak za okres nie dłuższy niż sześć miesięcy.

4. Zakład pracy wypłaca poborowemu równoważnik pieniężny za ubranie w pełnej wysokości również za miesiąc, w którym odbywanie służby zastępczej nie obejmowało wszystkich dni.

§ 33. 1. Poborowemu odbywającemu służbę zastępczą przysługuje od zakładu pracy, w którym pełni służbę, świadczenie pieniężne w wysokości odpowiadającej grupie uposażenia zasadniczego według stopnia wojskowego żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową w stopniu wojskowym szeregowego.

2. Zakład pracy wypłaca świadczenie pieniężne, o którym mowa w ust. 1, z góry w okresach miesięcznych, w terminie wypłaty wynagrodzenia w zakładzie pracy.

§ 34. Równoważniki oraz świadczenie pieniężne, o których mowa w § 31 ust. 1, § 32 ust. 1 i § 33 ust. 1, pokrywa zakład pracy, w którym poborowy odbywa służbę zastępczą, ze środków własnych.

§ 35. Wysokość równoważników oraz świadczenia pieniężnego, o których mowa w § 31 ust. 1, § 32 ust. 1 i § 33 ust. 1, określają odrębne przepisy.

Rozdział 8

Przepisy końcowe

§ 36. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia

8 sierpnia 1988 r. w sprawie służby zastępczej (Dz. U. Nr 30, poz. 208).

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *H. Suchocka*

430

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 listopada 1992 r.

w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej oraz członków ich rodzin.

Na podstawie art. 56 ust. 3, art. 108 ust. 4, art. 128 ust. 9, art. 131 ust. 1 pkt 1 lit. d), art. 132 ust. 2, art. 136 i art. 164 ust. 2 oraz w związku z art. 134, art. 135 ust. 1, art. 164 ust. 1 i art. 198 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16, Nr 40, poz. 174 i Nr 54, poz. 254), a także w związku z art. 100 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 1992 r. Nr 8, poz. 31 i Nr 54, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie stosuje się do żołnierzy, którzy:

- 1) odbywają:
 - a) zasadniczą służbę wojskową,
 - b) przeszkolenie wojskowe,
 - c) ćwiczenia wojskowe,
- 2) pełnią:
 - a) nadterminową zasadniczą służbę wojskową,
 - b) okresową służbę wojskową,
 - c) czynną służbę wojskową w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych (służbę kandydacką),
 - d) czynną służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

2. Rozporządzenie stosuje się również do osób, które:

- 1) pełnią służbę w formacjach uzbrojonych nie wchodzących w skład sił zbrojnych,
- 2) odbywają zasadniczą służbę w obronie cywilnej,
- 3) odbywają służbę zastępczą.

3. Rozporządzenie stosuje się także do określonych członków rodziny żołnierzy oraz osób, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa, bez bliższego określenia, o art. 90, 120, 122, 125, 127, 128, 131, 138 i 139 ustawy — należy przez to rozumieć przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1992 r. Nr 4, poz. 16, Nr 40, poz. 174 i Nr 54, poz. 254).

§ 3. 1. Osoba wykonująca pracę nakładczą na rzecz zakładu pracy, w razie powołania jej do zasadniczej służby

wojskowej, nabywa prawo do odprawy, o której mowa w art. 125 ustawy, jeżeli uzyskuje za tę pracę wynagrodzenie miesięczne w wysokości co najmniej 50% kwoty najniższego wynagrodzenia pracowników za pełny miesięczny wymiar czasu pracy, określonego przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej na podstawie Kodeksu pracy.

2. Wysokość wynagrodzenia z tytułu pracy nakładczej, o którym mowa w ust. 1, ustala się na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających miesiąc powołania do zasadniczej służby wojskowej, a jeżeli umowa o pracę nakładczą trwa krócej — na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu trwania umowy, obliczonego według zasad określonych do ustalenia wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy osób wykonujących pracę nakładczą.

3. Podstawę wymiaru odprawy, o której mowa w ust. 1, stanowi przeciętne wynagrodzenie miesięczne z tytułu pracy nakładczej, obliczone w sposób określony w ust. 2.

§ 4. 1. Jeżeli pracownik zgłosił w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej gotowość podjęcia pracy w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, lecz nie może przystąpić do pracy z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy, zatrudnienie uważa się za podjęte z dniem zgłoszenia, pod warunkiem przedstawienia dowodów usprawiedliwiających nieobecność w pracy.

2. Jeżeli pracownik podejmujący pracę w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony w dniu powołania do zasadniczej służby wojskowej, nie może być, zgodnie z art. 122 ust. 2 ustawy, zatrudniony stosownie do uzyskanych podczas odbywania tej służby innych lub wyższych niż posiadane uprzednio kwalifikacji zawodowych, zakład pracy jest obowiązany, za zgodą pracownika, zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz wynagrodzenia wynikającego z jego osobistego zaszerogowania. Jeżeli pracownik w terminie 3 dni od dnia otrzymania propozycji zakładu pracy nie wyrazi zgody na zatrudnienie, dotychczasowy stosunek pracy uważa się za rozwiązany na mocy porozumienia stron z dniem niewyrażenia zgody przez pracownika; w takim